

støtte til det levende, folkelige arbejde, der er foregået i Nordisk Råd, og som er grundlaget for Nordisk Råd, og det bekymrer mig, hvis de principper, der er lagt til grund, om jeg så må sige, skrotter den slags.

Så sagde ministeren til sidst til mine bemærkninger om, at et flertal støtter mere samarbejde, at problemet er, at hvis man går ud og spørger de samme mennesker om, hvad de egentlig ved, så bliver det straks meget mere problematisk. Det er jeg såmænd ikke så sikker på.

Jeg har faktisk ledet det her nordiske samarbejde i mere end 10 år, og når folk spørger mig: Jamen hvad laver I egentlig i Nordisk Råd? Så siger jeg: Ja, vi har et fælles arbejdsmarked, vi har et fælles socialområde, vi har osv. osv. Og hver gang siger folk: Jamen selvfølgelig. Men hvad laver I egentlig? Og jeg tror, at det, der er sagen ved Nordisk Råd, er, at folk har taget resultaterne til sig som selvfølgelige. Og det skal vi jo ikke klage over.

Jeg er enig med ministeren i, at vi skal være bedre til at markere os udadtil, men vort samarbejde er i modsætning til andre internationale samarbejder, også i EU, foregået relativt konfliktfrit, og derved er det blevet lidt mindre synligt, men folk har taget resultaterne til sig.

Tænk bare på debatten, da konflikten stod mellem Nordisk Pasunion og Schengenaftalen. Så jeg tror, man skal passe på med at nedvurdere folks viden. De er sig måske ikke altid bevidst, at det er kommet ud af et nordisk samarbejde, men de kender de ordninger og har taget dem fuldstændig til sig.

Kristen Touborg (SF):

Jeg vil godt først takke ministeren for tilsagnet om, at energiområdet skal opprioriteres. Det er jeg glad for.

Jeg vil også godt takke for redegørelsen vedrørende det arktiske område og belysningen af, hvorfor sagen er gået i stå, og samtidig kvittere for, at det er ministerens opfattelse, at der skal sættes kraftigt ind på området, og man skal gå videre dér.

Så var ministeren jo så venlig at kommentere Enhedslistens og SF's kritiske holdning til udvalgsstrukturen, og i den forbindelse sagde ministeren, at den debat, vi rejser, minder om debatten i lærerværelset. Nu er det jo sådan, at mine forudsætninger for at vide, hvordan den debat er, nok ikke er helt så gode som ministerens, så jeg skal ikke gå ind og debattere nærmere med ministeren, hvordan sådanne debat-

ter forløber, men jeg oplever det ikke, som om det, der blev sagt, var en ros til lærerstanden.

Derimod vil jeg sige, at for mig at se er det ikke nødvendigvis sådan, at enhver ændring er god. Jeg mener ikke, vi skal have ændringer bare for ændringernes skyld. Jeg har heller ikke den opfattelse, at bare fordi det er nyt, så er det godt. Der er faktisk noget af det eksisterende, der godt kan bruges.

Ministeren for nordisk samarbejde (Marianne Jelved):

Jeg skal selvfølgelig ikke have hele lærerstanden på nakken, så jeg vil sige, når jeg bruger lærerstanden, så er det jo, fordi jeg så bruger mig selv, og så har jeg ikke skudt på andre.

Og det er da rigtigt, at man ikke bare skal have forandringer for forandringernes skyld. Men man kommer altså ikke uden om, og det vil jeg så godt også kommentere en lille smule til fru Dorte Bennedsens indlæg, at vi på en eller anden måde skal forny det nordiske samarbejde. Det er vi jo fuldstændig enige om.

Det er også rigtigt, at når man ser tilbage på, hvad vi har opnået med det nordiske samarbejde, så er det jo bemærkelsesværdigt, at der ikke findes noget tilsvarende i verden, og det er fuldstændig exceptionelt, at nordiske parlamentarikere kan stille spørgsmål og forvente svar – ja, endda forlange svar – fra andre regeringers ministre. Altså, når man sådan tænker over det, er det jo et fuldstændig unikt system. Og det skal vi jo passe på.

Men derfra og så til at sige, at vi fremover på baggrund af det, der er sket i det nordiske samarbejde, er nok til at have den folkelige opfattelse, at det er blevet selvfølgeligheder. Det er taget til indtægt – sådan er verden i Norden.

Derfor er opgaven jo: Hvordan bærer vi os ad med at have en dynamik, som er folkelig, som har en folkelig gennemslagskraft? Jeg har ikke det endelige svar på det. Jeg kan bare se, at der er noget, der ikke er godt nok.

Og det er et problem, hvis vi har nordiske institutioner, som oplyser over for et analyseudvalg, at de har de og de brugere, og når analyseudvalget henvender sig til brugerne, som er anvist af institutionen selv, og beder om at få deres vurdering af resultaterne fra institutionen, så kender de pågældende brugere ikke institutionen. Altså, det er jo ikke holdbart i længden. Om ikke andet så er der nu sat fokus på nogle ting, som også kan få institutionerne til måske at vurdere sig selv lidt, og det er jo heller ikke skadeligt.